Avant

Òrgan d'expressió del Partit dels i les Comunistes de Catalunya - Any XXX - 18 de desembre de 2013 - Núm 995

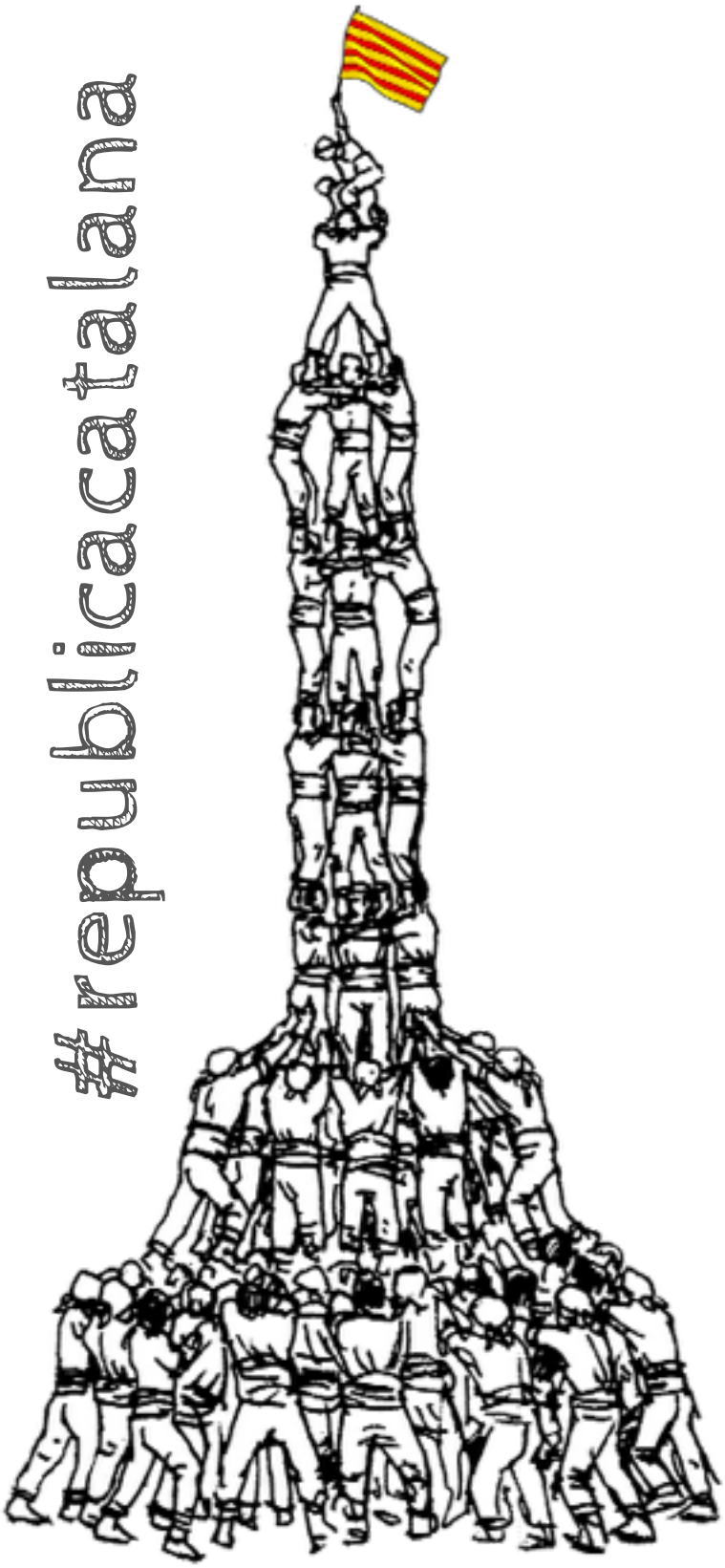

És probable que tinguem l'enunciat i la data d'una consulta que mai es celebrarà. Tanmateix, hem fet un innegable pas endavant. L'acord assolit ha estat signat per una majoria parlamentària àmplia, on són representats projectes polítics tan diversos com els d'UDC, CDC, ERC, CUP, ICV i EUiA. Implica un ampli consens de la societat catalana per la ruptura amb el marc actual i comporta l'entrada en un nou escenari. És responsabilitat, ara, de l'Estat Espanyol i del seu govern donar una sortida a les demandes de Democràcia i aquesta sortida és que el poble voti. Els termes en els que es proposa el referèndum per part del Parlament de Catalunya són raonables i impecablement fonamentats en el dret. Tots els posicionaments podran ser expressats democràticament. La Constitució permet el desenvolupament del procés a través de la transferència d'aquesta competència a la Generalitat, tal com ha estat sol·licitat al Congrés per aquestes formacions i Izquierda Unida. Que la votació es porti a terme consensuada amb l'Estat Espanyol és només una qüestió de voluntat política.

Exigim exercir el nostre dret com a poble a disposar d'un Estat. Ja no acceptem cap solució descafeinada ni estem disposats a permetre que institucions ilegítimes ens ho impedeixin. Necessitem un Estat, un Estat profundament social, que faci inversió pública, que promogui les comunicacions i les infraestructures, que afavoreixi la innovació i el coneixement, que desenvolupi una fiscalitat progressista i redistributiva, que inverteixi en educació i recerca, un Estat que faci el que mai ha fet Espanya. Un Estat per a Catalunya que respongui a les necessitats de Catalunya. Per això el nostre suport a aquest procés no és un xec en blanc i seguirem plantant cara les polítiques de retallades imposades per CiU amb la complicitat d'ERC.

Els i les comunistes de Catalunya estem compromesos en la construcció d'una República Catalana, al costat de la Classe Treballadora del nostre país i de tots els sectors populars. El nostre és un Sí rotund a la voluntat de Catalunya de ser un Estat. Així mateix, els i les comunistes de Catalunya fem una crida als i les comunistes i al conjunt de la Classe Treballadora dels pobles de l'Estat Espanyol: una crida a combatre des de la Democràcia els tics dictatorials d'un règim anacrònic en completa decadència. Fem una crida als progressistes, al demòcrates, als republicans de Galícia, d'Euskadi, d'Andalusia, d'Extremadura, d'Astúries, de les Castelles, del País Valencià, de les Illes, una crida a comprometre'ns amb una revolució democràtica que posi els ciments per a contruir una veritable unió federal dels pobles d'Espanya, des d'una perspectiva social, progressista i republicana.

Quart Congrés de l'Esquerra Europea: en defensa també de les consultes democràtiques

L'alternativa a l'Europa de l'austeritat i les retallades està en marxa. El Partit de l'Esquerra Europea, que aquest cap de setmana ha celebrat el seu quart congrés a Madrid, ha acordat la seva plataforma programàtica per a les eleccions al Parlament europeu del proper 25 de maig del 2014. I ha triat també un candidat comú per a la trentena de formacions que concorreran sota el seu paraigües: serà Alexis Tsipras, cap de la Syriza grega.

Esquerra Unida i Alternativa és la formació catalana membre del PEE i ha participat en aquesta trobada. "Avui hi ha un projecte comú per a tota Europa, alternatiu al de la dreta i el de la socialdemocràcia", ha saludat el seu coordinador general, Joan Josep Nuet, que ha treballat amb Tsipras aquests dies. EUiA, a més, ha aconseguit que el PEE, una de les principals famílies polítiques del continent, doni el seu suport a "la consulta pacífica" en aquells territoris on la ciutadania ho reclama, com Catalunya.

La lluita contra el deute, el combat de les polítiques d'austeritat que dicta la troika amb la connivència de conservadors i socialdemòcrates i la formulació d'una alternativa han centrat els debats des de divendres fins aquest diumenge al congrés del PEE a Madrid de mig miler de delegats d'una trentena de formacions, com Die Linke alemanya, la Syria grega, el Partit Comunista francès o EUiA. El PEE ha acordat celebrar l'abril vinent una cimera a Brussel·les sobre el deute, i aplegar forces polítiques i moviments socials europeus la tardor vinent en el primer Fòrum Europeu de les Alternatives. A més, Barcelona ha estat triada per acollir, a inicis de la primavera, unes jornades sobre 'Repensar Europa'.

Tsipras, cap simbòlic d'"un projecte antagonístic a les forces neoliberals"

Per simbolitzar que aquesta alternativa existeix, el PEE també ha triat el seu candidat a presidir la Comissió Europea després de les eleccions del maig proper: és Alexis Tsipras, el líder de Syriza, que ha aconseguit esdevenir la primera força de l'oposició a Grècia i que ha despertat grans esperances a Europa amb la seva experiència d'unitat de les esquerres. Tsipras ha rebut el suport del 84,1% del mig miler de delegats aplegats a Madrid. El PEE és crític amb la figura de candidat a la presidència de la Comissió, perquè considera que es tracta d'una maniobra del Partit Popular i del Partit Socialdemòcrata europeus per envernissar la UE amb una aparença democràtica que no té, però amb l'elecció de Tsipras ha volgut expressar que, amb tot, hi ha alternativa.

Representem "un projecte antagonístic a les forces neoliberals que han creat una Europa de la pobresa, una Europa de la destrucció" de l'Estat del Benestar, ha declarat Tsipras després de ser escollit, i ha criticat que "les forces que han construït aquesta Europa d'avui temen a la democràcia". Enfront d'això, ha afegit, "l'esquerra europea té l'oportunitat històrica de presentar la seva alternativa a tots els pobles amb la candidatura a la presidència de la comissió". Defensem "una Europa social de la pau, la solidaritat i la democràcia", ha dit Tsipras, que ha assegurat que la seva no és una candidatura dels països del sud, sinó de totes les esquerres transformadores. "Els nostres límits no són geogràfics, però sí ideològics i programàtics", ha asseverat.

Nuet: "una alternativa profundament europeista"

En la mateixa línia el coordinador general d'EUiA, Joan Josep Nuet, ha declarat durant el congrés que "Europa està en perill, i l'ideal europeu està sent transmutat, modificat, per les polítiques d'austeritat, en les quals creuen tant la dreta com la socialdemocràcia europees, com molt bé indica el pacte que s'ha fet a Alemanya entre la CDU i l'SPD", i que les bases d'aquestes formacions han aprovat precisament aquesta setmana. "Fa falta una alternativa, no des de l'euroescepticisme, des de la negació d'Europa, sinó una alternativa profundament europeista, i aquest congrés és un pas de gegant per construir una alternativa global europea", ha afegit Nuet, que ha titllat la candidatura de Tsipras de "simbòlica més enllà de Grècia".

En defensa de les "consultes democràtiques i pacífiques"

El congrés ha aprovat aquest diumenge el nou document polític del PEE amb un suport del 93%. EUiA ha treballat perquè aquest text inclogui una referència al dret a l'autodeterminació. El document reconeix "els drets històrics dels pobles" i l'heterogeneïtat dels diferents casos, blindant-se així contra comparacions poc justificades de casos com el català o el de la Padània. Davant d'això, el text defensa que cal garantir "un debat ben informat i consultes democràtiques i pacífiques dels pobles afectats".

El congrés també ha aprovat, amb un 85% de suports, la plataforma programàtica que ara servirà a les formacions que integren el PEE per desenvolupar els seus programes en base a sis eixos temàtics. Els va presentar al congrés el membre de l'executiva del PEE i responsable d'Europa d'EUiA, Toni Barbarà. El primer eix tracta de "resistir i sortir d'aquesta austeritat insuportable". I fer-ho a través d'una regeneració democràtica, en segon lloc: "enfront de les carències democràtiques cal recuperar el poder per la ciutadania; necessitem una nova reestructuració, que sigui el poble qui comandi", ha explicat Barbarà. "Europa ha de ser social, ha de tenir serveis públics, o no és Europa; no ens hi reconeixem i no la volem", ha afegit en tercer lloc. També "volem un nou model de creixement" i unes "relacions solidàries i diferents entre pobles", ha recordat el responsable d'Europa d'EUiA. En cinquè lloc, "Europa ha de ser l'Europa de la pau", ha dit. Finalment, el sisè eix defensa la necessitat d'impulsar polítiques ecologistes.

El congrés també ha aprovat una trentena de mocions, entre elles tres d'EUiA en defensa dels mitjans de comunicació públics, dels serveis i béns públics, i en suport a l'autodeterminació del Sàhara.

El PEE també ha reescollit el seu president, Pierre Laurent, amb el 78,6% dels vots a favor, i ha designat la resta de l'executiva que dirigirà la formació en els propers tres anys. Una trentena de formacions han acudit al congrés de Madrid amb 500 delegats i 300 convidats. Han assistit com a convidats la trobada, que ha homenatjat Nelson Mandela i l'exlíder de Die Linke Lothar Bisky, traspassats recentment, el vicepresident de l'Estat Plurinacional de Bolívia, Álvaro García Pinela, i representants del Partit Comunista de Cuba, del Partit Socialista Unificat de Veneçuela i del Front Polissari.

Font: Coalició Esquerra Unida i Alternativa
Url: http://euia.cat/pagina.php?idp=7625

esquerra unida i alternativa

Etapes del catalanisme i República catalana en el moment present

Un article de Carles Masip

La incorporació de la lluita pels drets nacionals -és a dir, el catalanisme- al programa i al combat diari del moviment obrer i dels i les comunistes, no és quelcom que vingui de nou.

A pesar que part de certa esquerra, tant d'arrel espanyola com catalana, se sorprengui avui en dia de la necessitat per part de les forces revolucionàries i progressistes del nostres país, de dotar-se d'una proposta pròpia i d'un projecte polític concret per poder intervenir en el procés nacional que s'està desenvolupant a Catalunya, el cert és que els i les comunistes d'aquest país tenim una llarga i fecunda tradició en aquest camp; el camp de la vinculació de la lluita pels drets nacionals i socials en una mateixa lluita, la lluita cap al socialisme. A aquestes veus (1), que sota el paraigües reduccionista de que tots els problemes que avui en dia pateixen els treballadors i les classes populars d'Espanya són conseqüència única i directa de la contradicció principal del sistema capitalista, és a dir, la contradicció capital-treball, o bé, en un sentit més ampli, de les seves conseqüències directes a partir de la crisis capitalista actual -retallades, reformes laborals, destrucció del sistema públic de pensions, desnonaments, així com un llarg etcètera-, i que pregonen que qualsevol implicació o participació política en un procés de caràcter nacional com el que vivim avui en dia a Catalunya, no és més que fer-li el joc a la burgesia en les seves aspiracions, cal recordar-los certes lliçons històriques que ens brinda el nostre passat.

És de la mà del socialisme català -en contraposició amb l'anarquisme o el socialisme espanyol, basat en una retòrica federalista abstracta- de principis del segle XX, que arribaran les primeres incorporacions teòriques consistents que vincularan catalanisme i internacionalisme, lluita nacional i lluita social, no com a conceptes contraposats, sinó com a elements que la classe obrera necessitava articular necessàriament per portar a bon port la seva lluita. En aquest sentit, Gabriel Alomar, fundador i president de la USC (2) afirmava que «l'única forma de progrés actual és el socialisme. L'única matèria o instrument de progrés actual són els treballadors»(3). Per afegir-hi tot seguit: «El programa seria aquest: reivindicació del catalanisme per als obrers; és a dir, no que el catalanisme faci seu la conquesta dels obrers, sinó que els obrers facin la del catalanisme, entenent per catalanisme la representació de la voluntat col·lectiva de Catalunya. O que els obrers diguin: el catalanisme som nosaltres»(4). Heus aquí un important canvi de perspectiva en la visió del moviment obrer pel que respecta a la lluita nacional, i que tindrà les seves importants repercussions futures: Alomar planteja sostreure la bandera de la lluita nacional, el catalanisme polític, de les classes socials que fins el moment l'havien sustentat, la burgesia i la petita burgesia, per donar-la a la classe obrera, que és a la vegada la classe majoritària i la que té l'esdevenidor a les seves mans, de manera què, la voluntat col·lectiva de Catalunya es transforma i no és més que la voluntat majoritària del poble de Catalunya, necessàriament progressista i revolucionari. D'aquí sorgirà la conceptualització -actualment oblidada- de les tres etapes del catalanisme; teoria i a la vegada proposta pràctica del desenvolupament del catalanisme polític. Aquesta, recuperada amb força per Joan Comorera -també procedent de la USC-, primer secretari general del PSUC, plantejava que el catalanisme polític -la lluita nacional- havia transcorregut fins el moment per dues etapes. La primera, la de Solidaritat Catalana i la Mancomunitat, pertanyent a la burgesia, i que havia fracassat estrepitosament, ja que aquesta, davant el dilema de defensar els drets nacionals o els seus propis drets, va vendre sempre els primers a canvi dels segons -vegis el seu paper davant l'adveniment i transcurs de la dictadura de Primo de Rivera. La segona, la de Macià i Companys, pertanyent a la petita burgesia, també va fracassar fruit de la seva indecisió i titubeig davant dels problemes que hagué d'afrontar en el seu moment d'esplendor històric -vegis la proclamació de la República i la guerra. Davant d'aquestes dues etapes històriques per les que havia transcorregut el catalanisme, Comorera i el PSUC proposaven una tercera etapa, que seria la de la classe obrera. El plantejament d'aquesta tercera etapa no va quedar tan sols com una proposta retòrica o teòrica, sinó que va tenir la seva plasmació pràctica en el programa i en la lluita concreta dels i les comunistes del moment. Ningú millor que Comorera per sintetitzar la qüestió: «les etapes del moviment nacional català són ben clares. Solidaritat Catalana, Mancomunitat, Estatut, República catalana»(5). I vet aquí l'expressió material dels diferents moments històrics: si l'expressió del poder de la burgesia va ser la Mancomunitat i el de la petita burgesia l'Estatut de Núria, la dels treballadors i les classes populars hauria de ser la República catalana. Però serà millor aturar-se aquí abans d'extreure'n conclusions precipitades.

* (1) Penso que són força representatives opinions com les de Lidia Falcón (http://blogs.publico.es/dominiopublico/6076/donde-esta-la-izquierda-en-catalunya/) o Paco Frutos (http://franciscofrutos.blogspot.com.es/2013/10/catalunya-el-nacionalismo-el.html)
* (2) Unió Socialista de Catalunya. Fundada al 1923 com a escissió de la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol.
* (3) i (4) Alomar, Gabriel: Negacions y afirmacions del catalanisme, Barcelona, Antoni López, 1910, p. 11. 36 Ibíd., p. 12-13.
* (5) Comorera, Joan: La línia nacional del PSU de C. Versió html a: http://www.marxists.org/catala/comorera/1939/04/19041939.htm

El risc de reinventar la socialdemocràcia

La imminent ruptura del PSC s'atribuirà ben probablement a les diferències sobre l'anomenat procés sobiranista. Però serà un error interpretar-ho d'aquesta manera. La crisi que actualment viu el PSC té poc a veure amb la seva posició sobre la consulta, aquest factor senzillament contribuirà a escurçar l'agonia d'un projecte polític que ja estava moribund.

La crisi del PSC és en realitat la cara catalana d'una crisi de la socialdemocràcia internacional paral·lela a la crisi de l'Estat del benestar, que pateixen a diferent escala tots els partits socialistes europeus i que s'agreujarà en els propers anys. La socialdemocràcia sempre s'ha atribuït el mèrit de l'Estat del Benestar, tanmateix és un mèrit que s'atribueix immerescudament. És impossible comprendre històricament l'anomenat Estat del Benestar europeu sense reconèixer l'important paper que la URSS va jugar durant el segle XX. L'Estat del Benestar, convé recordar-ho, va ser resultat d'un delicat equilibri de forces en el marc d'un continent devastat per la guerra i polaritzat en dos grans blocs amb oposats model socials, polítics, econòmics i militars: la URSS i els EUA. És, si més no, pretenciós per part de la socialdemocràcia arrogar-se el mèrit d'un model d'estat que es va administrar com a succedani d'una revolució social que amenaçaba el capitalisme i les seves estructures. Però no és només que la socialdemocràcia no tingui el mèrit d'haver aixecat l'Estat del Benestar, és que ha col·laborat activament en destruir-lo! Han estat els laboristes britànics i la socialdemocràcia continental qui ha justificat i estès el neoliberalisme econòmic a gran escala. És ingenu o pervers erigir-se com a defensor d'un model de benestar que es combat a la pràctica a tots els nivells. Han estat socialdemòcrates els qui han impulsat la liberalització dels mercats, les privatitzacions i l'especulació. La socialdemocràcia no té cap alternativa al neoliberalisme perquè el neoliberalisme és des de fa dècades el seu projecte polític i això la Classe Treballadora ho veu cada dia amb més claretat.

La crisi actual del PSC és només un capítol més de la crisi que va treure a Zapatero del govern espanyol i de la que ofega al govern d'Hollande a França o a l'SPD alemany, lamentable aliat de l'austericidi de Merkel. És la crisi d'un partit sense model alternatiu al capitalisme salvatge, format per una casta de buròcrates professionalitzats, amb unes organitzacions estructurades al voltant de relacions clientelistes, completament vinculat a les grans corporacions mitjançant les portes rotatòries entre administració i multinacionals, és la crisi d'un partit completament allunyat dels interessos de la Classe Treballadora que diu representar. És la mateixa crisi que aboca al PSOE a nivell estatal a un desastre electoral en tots els sondejos: el descrèdit d'una organització que ha traicionat durant dècades les aspiracions d'emancipació de la Classe Treballadora. Un descrèdit que la socialdemocràcia intenta combatre amb rentats d'imatge constants però cada dia més infructuosos.

En aquest context, el major error de la Classe Treballadora seria contribuir a reinventar la socialdemocràcia, és a dir, l'alternativa estèril al capitalisme. Algunes veus parlen de l'espai socialdemòcrata amb rapinya electoralista, temptades per l'oportunisme d'un front en defensa de l'Estat del Benestar. Tanmateix, aquesta és una visió estreta de mires, incapaç de copsar la profunditat de la crisi que afecta aquest model. L'Estat del Benestar ha estat una il·lusió històrica que mai ha arribat ni arribarà a materialitzar-se. El que hem de construir és l'Estat social i democràtic, és a dir, l'Estat socialista i, per a fer-ho, la socialdemocràcia és un instrument inútil, per molts rentats de cara que es faci. La socialdemocràcia no té utilitat com a instrument de la Classe Treballadora: ni les seves organitzacions, ni la seva ideologia. Les organitzacions no són útils perquè estan en mans d'obscures maquinàries econòmiques, la ideologia no és útil perquè s'ha demostrat còmplice del capitalisme més salvatge. Els i les comunistes no combatem les organitzacions socialdemòcrates, sinó la seva ideologia. Perquè és una ideologia dèbil, no fonamentada en la plena consciència de la lluita de classes, que porta inevitablement sempre al manteniment de l'status quo. Per això el nostre repte no és ocupar el buit electoral de la socialdemocràcia, sinó desterrar per sempre el seu ridícul programa de reformes impossibles i assumir amb determinació un programa socialista de transformació revolucionària.

PA

Hi haurà independència, perquè no hi haurà consulta

Per Manuel Delgado

La veritat és que no em considero un fi analista polític ni res per l'estil, però em permetré, sense que serveixi de precedent, compartir una percepció personal sobre el que està passant a Catalunya i el que crec que passarà.

Em refereixo clar al per tants enutjós assumpte de l'anomenat procés sobiranista, que ja contemplo com senzillament irrevocable i que conduirà en mesos a un nou estat a Europa.

Jo el que no entenc és com no es reconeix que totes les etapes per les quals transcorre aquesta dinàmica estaven i estan del tot previstes i segueixen una lògica que diposita la seva potencialitat en l'enrocament del govern de Madrid a l'hora de negociar res i emetre aquesta imatge d'immobilisme que no fa més que reforçar els arguments independentistes que mostren una Espanya dogmàtica i fanatitzada, enfrontada directament amb la suposada idiosincràsia negociadora i dialogant del poble català.

Crec que tota l'estratègia fa que, realment, el referèndum del qual ahir es va plantejar data i pregunta NO es pugui realitzar. És més, ni tan sols s'intenti. De fet, curiosament, l'única esperança que tindrien les opcions que anomenaríem unionistes serien la de la celebració de la consulta en què l'expectativa independentista obtindria una minsa majoria o podria fins i tot arribar a perdre. Ara bé, si no hi ha consulta, el que hi haurà és independència. Per això es repeteix que només se celebrarà el referèndum si és legal, és a dir, no se celebrarà. Aquí està el parany.

La jugada em sembla clara i crec que és la que va estar prevista des del principi. És que realment el govern central, el parlament espanyol, determinades decisions judicials o el que sigui impedeixin la celebració d'aquest referèndum. Què passarà llavors ? Col·locats davant el tancament de tota via legal cap a la independència, l'opció no pot ser una altra que convocar eleccions anticipades que inevitablement tindrien naturalesa plebiscitària. No dubti que el resultat serà, com fins ara, una majoria absoluta dels partits independentistes i un Parlament que tindrà tota la legitimitat democràtica, encara que no la legalitat, per proclamar unilateralment la independència, cosa que sens dubte farà. És a dir, en lloc d'una derrota o una victòria molt discreta que procurarien un referèndum a la causa independentista, es passaria a una majoria propera als dos terços del Parlament que la concretaria en una declaració solemne que donaria naixement a un nou Estat sobirà: la república catalana. Aquest objectiu exigeix, insisteixo, que la consulta sigui

inviable i no es realitzi. L'obstinació de Rajoy i Rubalcaba és la peça clau perquè el procés desemboqui en la fi desitjat: la secessió.

Què pot fer el govern central davant aquest o qualsevol altre moment posterior en el procés? Resposta: res. La suspensió de l'autonomia catalana és inconcebible, perquè plantejaria un problema administratiu colossal que ningú sap com es podria resoldre, començant per la destitució del President de la Generalitat i la seva substitució per...., per qui? I com ? Un desembarcament de milers de funcionaris que ocuparien un sistema burocràtic que molt probablement es negaria a obeir als que apareixerien com usurpadors?

Tampoc el govern central pot posar esperances excessives en què els països estrangers corrin en el seu suport en cas d'una determinació política a Catalunya que comptés amb un amplíssim suport parlamentari. És clar que l'amenaça de l'"expulsió" d'Europa de set milions dels seus ciutadans no es produir,à entre d'altres coses perquè aquests ciutadans autosegregats d'Espanya no perdrien per això la seva nacionalitat com a espanyols, almenys si es compleix l'article 11.2 de la Constitució. D'altra banda, no us oblideu que, com sempre, la posició internacional que acabarà resultant determinant no és la dels països europeus, sinó dels Estats Units, a qui li té sense cura l'eventual disgust del govern espanyol davant d'una postura que no doni suport els seus interessos. La visita recent d'Artur Mas a Israel podria tenir alguna relació amb la recerca indirecte de suport final per part de la principal potència mundial al resultat d'un procés pacífic i democràtic. La manera com la premsa internacional està reflectint tot el procés sobiranista. en qualsevol cas, no hauria de tranquil·litzar massa a les posicions unionistes.

D'altra banda, en tota aquesta història s'està oblidant un diferencial estratègic, que és el que tot el procés sobiranista està sent impulsat, animat i mantingut des de baix per la qual cosa en una altra època no haguéssim dubtat a qualificar-lo com un moviment de masses; avui diríem un ampli moviment ciutadà de base que tampoc s'ha de dubtar que es mobilitzaria i no trigaria ni dos minuts a sortir als carrers, com ha vingut fent de manera tan espectacular quan s'ha autoconvocat. A diferència del Quebec o Escòcia, el moviment sobiranista no apareix com la conseqüència d'una voluntat política expressada i actuant des de dalt, sinó al contrari. Són els partits polítics els que estan sent arrossegats per un estat d'ànim col·lectiu que ja no controlen i que compta amb les seves pròpies estructures organitzatives.

En aquesta circumstància, l'opció unionista només té una via possible d'actuació. Negant-se a negociar, incapaç fins i tot tècnicament d'aplicar l'article 155 de la Constitució, només li caldria l'aplicació de l'article vuitè, és a dir una intervenció armada que tragués la policia militartizada - la Guàrdia Civil- o directament les tropes al carrer, és a dir la mateixa que va prendre el govern de la República durant el bienni negre, el 1934, bombardejant la Generalitat. Només que ara hi hauria moltíssima més gent al carrer impedint pacíficament l'ocupació per l'exèrcit del centre de Barcelona. Això si és que no es produeix algun motí militar al marge i contra el govern central en nom del compliment no només de la llei, sinó del sagrat deure dels militars de defensar la unitat de la nació espanyola. En aquest supòsit, l'escàndol internacional seria majúscul i implicaria el total descrèdit d'un projecte polític unitari per a Espanya que sembla només possible per la força de les armes.

Resumint. No hi haurà referèndum, l'única opció raonable amb què compten els unionistes. Serà aquest factor el que farà legítima la declaració unilateral d'independència i serà tal eventualitat què només podrà ser frustrada per la via habitual, és a dir per la força de les armes. Veurem l'exèrcit al carrer. En aquest supòsit- i de fet ja ara -els dubitatius haurem de triar tard o d'hora entre els nacionalistes i els nacionals. Em temo que jo ja he triat.

Manuel Delgado és professor d'antropologia social a la Universitat de Barcelona i milita a la Cèl·lula Ramon Casanellas del Partit dels i les Comunistes de Catalunya (EUiA)

Comunistes.cat
la web dels i les comunistes de Catalunya

Comunistes.cat és un projecte impulsat per la Cèl·lula Pablo de la Torriente d'Agitació i Propaganda i la Comissió de Comunicació del Partit dels i les Comunistes de Catalunya. És, en essència, un directori de recursos compartits per al conjunt dels i les comunistes de Catalunya.

Comunistes.cat respon a la necessitat de centralitzar en únic espai el conjunt d'activitats i tots els recursos gràfics, multimèdia i audiovisuals de les diferents organitzacions comunistes catalanes. És també un projecte que vol ser útil al necessari procés d'Unitat Comunista en marxa. Per aques motiu, és obert al conjunt de forces marxistes i revolucionàries de Catalunya, al conjunt de la Classe Treballadora catalana i a tots els moviments socials que confluim en la lluita per la superació del capitalisme i per la instauració d'una veritable democràcia.

Podeu adreçar-vos a nosaltres
mitjançant el correu electrònic
info@comunistes.cat
o des del formulari de col·laboració.

Comunistes.cat està dividit en 5 seccions principals:

Xarxa
URL: http://comunistes.cat
Xarxa de blocs i publicacions online dels i les comunistes de Catalunya. Agrega el teu bloc d'opinió o notícies, personal o col·lectiu!

Som comunistes
URL: http://som.comunistes.cat
El bloc de Comunistes.cat, amb informació sobre el projecte, propostes de treball unitari i de coordinació de les lluites.

AgitProp
URL: http://agitprop.comunistes.cat
Cartells i grafismes dels i les comunistes de Catalunya. Tot el material gràfic de totes les organitzacions comunistes a un clic de distància.

Publicacions
URL: http://publicacions.comunistes.cat
Quiosc de publicacions en format PDF disponibles per a la seva lliure descàrrega.

Comunistes Tv
URL: http://tv.comunistes.cat
Canal de vídeos comunistes seleccionats a la xarxa d'Internet i també de produccions pròpies de les organitzacions comunistes catalanes.

Per a tirar endavant Comunistes.cat necessitem de la col·laboració de tota la militància. Per això, emplacem als i les comunistes de tot el país a col·laborar amb aquest projecte aportant-nos blocs i fonts d'informació, material gràfic, publicacions, audiovisuals i tot allò que sigui útil per a l'anàlisi, la reflexió i la lluita.